

Păgânul și idolul de lemn

La Fontaine

Un om, păgân din vremurile vechi,
Ține-n cămin un zeu de lemn, din cei
Ce sunt mai surzi ca surzii, chiar dacă au urechi.
Îi aducea, ca jertfă, mereu boi rotofei,
Încununați cu falnice cununi,
Și aștepta, la rândul său, minuni.
Dar în zadar, căci idolul de lemn
Nici nu se sinchisea să-i dea un semn
- Comoară, moștenire, noroc sau alt hatâr -
Fiind mai îndărătnic decât e un catâr.
Ba, când cădeau, adesea, prin țarini ploi cu grindini,
Îi prăpădeau recolta tot lui, mai pretutindeni.
Ci el, uitând pățaniile,
Nu contenea cu daniile.
Dar mâniat, odată, cumplit, ca un balaur,
Îl face bucățele cu un par,
Găsindu-i burdihanul ticsit cu bani de aur...
- Cât te-am cinstit cu jertfe pe altar,
Un crăițar nu mi-ai adus, măcar.
Deci, nu mai ai ce căuta, preasfinte,
În casa mea, de astăzi înainte!
Un necioplit sălbatic și fără pic de minte
Sau tu, un zeu semeț, mi-i tot atâta:
Din voi nu scoate omul ceva decât cu bâta!